

דבר ראש העיר קריית-מוצקין מר חיים צורי

משפחות יקרות,

אלבום זיכרון זה לידתו במחוייבותנו האישית כלפיכם, המשפחות השכולות, תושבי קריית מוצקין, הורים, רעות, ילדים ואחים, אשר הקריבו את היקר מכל במלחמות ישראל.

כאבכם לא רק שאינו נמוג, אלא בחלוף השנים הוא גובר והופך קשה יותר משנה לשנה, בוודאי במועד זה הסמוך ליום הזיכרון הכללי לחללי צה"ל.

המעט שאנו יכולים לסייע בידכם הוא לשמר את זכרם של החללים באלבום זה המציג אירועים, עשייה ותחנות שונות בחייהם הצעירים של הבן או הבת.

תלמידי בתי"ס "אורט" קריית מוצקין, בנות "אולפנא סגולה" וצוות הסטודנטים ממכללת "שאק" נענו ליזמה המשותפת של עיריית קריית מוצקין ובית "יד לבנים", בהנחייתו של מר מיכאל ויצמן, וביקרו בבתיכם לקבל חומרים ומקורות לעריכת האלבום. דמותם של הנופלים נשקפת בספר זה.

אציין בסיפוק את היענותם היוצאת מן הכלל של התלמידים והתלמידות להשתתף במפעל חשוב זה. הקשר שנוצר עמכן, משפחות יקרות, היה רב משמעות בעבורם והותיר בהם רישום עמוק.

משוכנע אני כי קשר זה היה גם לכם מקור לסיפוק ולנחמת מה, מעצם העובדה כי נציגי הדור הצעיר תורמים ומסייעים להנציח את הנופלים והנופלות, משימה שלא הייתה פשוטה להם כלל וכלל.

בשם עיריית קריית מוצקין, הנני מודה לכם על שיתוף הפעולה ומאחל לכם בריאות ואריכות ימים.

שלכם,

חיים צורי, ראש העיר

ערב יום הזיכרון תשע"ב
מאי 2012

דבר יו"ר "יד לבנים" קרית מוצקין מר מיכאל וייצמן

אחי ואחיותי משפחת השכול היקרה,

השכול והכאב על אובדן הבנים והבנות, שנפלו במערכות ישראל, הינו כאב אישי ויום יומי שלנו המשפחות.

טובי בנינו ובנותינו חרפו את נפשם בעוז ובגבורה, למען עצמאותה וביטחונה של מדינת ישראל, בה הם נפלו במסע ארוך לביצור ביטחונה, בקרבות, באימונים, בתאונות ומשימות הביטחון השוטף.

במותם הנחילו לנו יקירנו, מורשת הטבעה עמוק בלב כולנו-מורשת הגבורה, הרעות והקרבה. את המשמעת האמיתית של "לתת את הכל", רק אנחנו המשפחות יודעים.

אין כאב עמוק יותר מכאב השכול. מסורת הגבורה ומסירות הנפש של הבנים והבנות מפעמת בנו ומנחה את דרכנו. היא מחייבת את כולנו לזכור, כי בזכותם קיימת מדינתנו. לאורה של מורשת זו נמשיך לחזק, להנציח ולזכור את בנינו ובנותינו לעד.

אנו מעלים על נס, תרומתם רבת החשיבות של המתנדבים, בני הנוער, תלמידי ביה"ס "אורט" מוצקין, תלמידות האולפנא וצוות הסטודנטים, להנחלת מורשתם ופועלם של יקירנו בני הקריה, בשיתוף רשות העירייה, מחלקת החינוך ומנהלי בתי הספר.

זכר בנינו ובנותינו, חתום וחקוק בליבנו לעולמי עולמים!
יהי זכרם ברוך!

חיזקו ואימצו.

שלכם,
מיכאל וייצמן, יו"ר "יד לבנים"
וחבר מועצת העיר קרית מוצקין

טוראי גרשון (גשי) מנדלוביץ הי"ד
י"ט באלול תרצ"ו - ח' בטבת תש"ל

06.09.1936-17.12.1969

בן 33 בנפלו

מקום מנוחתו

בית העלמין הצבאי חיפה

גרשון ("גשי") מנדלוביץ

גרשון מנדלוביץ נולד ביום י"ט באלול התרצ"ו בעיר בוטושן ברומניה למשה וגולדה ז"ל. לאחר שעבר בשלום את זוועות מלחמת העולם השנייה העפילה משפחתו לארץ, אך כאן נתפסה על ידי האנגלים והועברה לקפריסין למשך עשרה חודשים, בהם הופרד גרשון מאמו ומאחותו.

גרשון עם אביו

גרשון בבר המצווה

לאחר קום המדינה, עלתה המשפחה ארצה והשתכנה בחיפה. לאחר שסיים את לימודיו היסודיים עבד גרשון במפעלים הישראליים למספנות והנדסה ("הימה") בחיפה כחניך, ובערב למד בבית-ספר מקצועי.

גרשון עם הוריו ואחיו

במאי 1955 גוייס לצה"ל והצטרף לחיל הים.
לאחר שירותו הצבאי התקבל גרשון לעבודה ב"סולל בונה" במפרץ חיפה, ושם עבד שתיים
עשרה שנה כמסגר-רתך וכנהג.
לאחר השחרור היה יוצא לתקופות של שירות-מילואים כל אימת שקראו לו.
בשנת 1965 נשא לו אישה ועבר לגור בקרית-מוצקין.

כאיש-מילואים השתתף במלחמת ששת הימים.
בתחילת דצמבר 1969 נקרא גרשון לשירות-מילואים פעיל שבמהלכו נפצע בהיתקלות עם
המצרים באזור תעלת-סואץ ביום ה' בטבת תש"ל 14.12.1969, ושלושה ימים לאחר מכן,
ביום ח' בטבת תש"ל 17.12.1969, נפטר מפצעיו.
גרשון הובא למנוחת-עולמים בבית-הקברות הצבאי בחיפה.

במכתב תנחומים ששלח מפקד-יחידתו לרעייתו, כתב:
"גרשון שירת ביחידה מאז 1959. היה חייל ממושמע, אחראי ותמיד גילה רוח חברתית ביחידה.
כך נזכור אותו וכך יעמוד תמיד לנגד עינינו".

רעייתו תרמה לזכרו מאה ועשרים ספרים ל"בית-קיי" (בית ההבראה לנכי צה"ל בנהריה).
בין דברי התודה על הספרים ועל שלוש תמונות-גובלן מעשה ידיה לקישוט בית-התרבות של
"בית-קיי", כתב מנהל הבית:
"ספרים אלה יקרים לנו במיוחד, שכן הם על-שם אח-לנשק, אשר יחד עם כל גיבורי ישראל
ציוו לנו במותם להמשיך את קיום האומה ועם ישראל".

מתוך דבריה של יונה, רעייתו של גרשון ז"ל

"גרשון היה בחור שקט, נקי, מסודר ומאורגן. היה מסור מאוד למשפחתו, להוריו ואהב מאוד את אילן. במהלך שנה ושלושה חודשים בהם גרשון היה בבית, הוא היה מסור מאוד לגידול בנו וכן מסור לעבודתו. במהלך אותה תקופה הוא השקיע את רוב זמנו הפנוי לגידול אילן, כאילו ידע שלא יהיה לו הרבה זמן בעתיד לכך...."
"לגשי", כך היו מכנים את גרשון, היו עיניי תכלת כמו ים עם יופי בולט."

ביום פציעתו של גרשון, יונה רעייתו, הייתה חסרת מנוחה וגזמה את הגדר החיה בחצר. באותו יום גרשון היה מקורר והודיע לאשתו שהוא קיבל גימלים, אך בכל זאת יצא למשימה אשר ממנה לא שב. שעון היד שלו נעצר בדיוק בשעה בה נפצע. גרשון נפצע ביום א' בשעות הצהריים ונפטר בבית החולים "סורוקה" בבאר שבע ביום ד' בשעה 23:00.

הלווייתו התקיימה ביום ה' בבעת הקברות הצבאי בחוף הכרמל. טרם נפילתו חלמה יונה את גרשון הולך ומפנה לה את הגב, כאשר הייתה יונה מודאגת ומשתפת את גרשון בפחדיה, גרשון היה אומר "לכל כדור יש כתובת".

בזמן היכרותם וטרם חתונתם, הרבו יונה וגרשון לשמור על קשר דרך כתיבת מכתבים ארוכת טווח.

גרשון עבד באותה העת במסגרייה בחיפה, ויונה החלה את שירותה הצבאי בבסיס סגור וסודי בחיפה, עובדה שהקשתה עליהם להתראות ואילצה אותם לשמור על קשר דרך התכתבויות ארוכות ומרגשות.

9.5.1965

ליונה שלום רבו!

כפי שהבטחתי לך אני שולח מכתב זה מהמקום בו אני נמצא כעת, כלומר בביתי. הבוקר התייצבתי עם שאר המילואים ונוכחתי להיווכח שאף אחד מידידי ששירתו איתם ביחד אינם, והאכזבה הייתה הגדולה.

אני התרגלתי לשרת איתם ביחד והם כמובן איתי, כל אחד הכיר את השני אישית עוד מהטירונות.

במשך היום לא עשיתי שום דבר מיוחד חוץ מקבלת ציוד וסידורים טכניים, ולפנות ערב קיבלתי חופשה קצרה משעה חמש וחצי בערב עד מחר בבוקר ב-7 וחצי. ואחרי שעה זו אין יותר חופשות עד השחרור.

ככה שאפסו כל הסיכויים שנוכל לראות ביחד את מלך הטוויסט, לכן תצטרכי ללכת עם חברותייך ללימודים (אם ירצו כמובן).

הערב שמעתי את השידור של משחק הכדורגל בין בלגיה וישראל ואחר כך אכלתי ארוחת ערב והלכתי לישון מוקדם, בכדי לקום בבוקר רענן, מפני שמחר מחכה לי עבודה די קשה.

אני לא יכול לפרט את הכול מפני שהיריעה לא תספיק לי ואתך הסליחה.

מתי שאשתחרר אספר לך הכול, בינתיים קבלי דרישת שלום חמה מחברך ולהשתמע ביום שישי בבית.

גרשון

10.5.1965

אנה שלום רב!!!

אצא ממשאן בית קבר מחר בצהריים אצל
ד"ר גרשון מילרד קרה או למחר שבת אחרון בצהריים
הוא מחר שבת, באותה קרה או מקרה לדעת
אם קרה או מקרה, לא יקרה שנית, וזה
אכן הוא נאמר או לא? את המעלות שנתנו
אם מופיעים ברשימה אנחנו בירוקה, אסגור
לפרטא שניש ואת מחר הבוקר הוא אצל בצהריים
(זה נקרא 30 בצהריים) אצל אלמנה אחרת אצל בצהריים
המשלך בצהריים שבת בירוקה אחרת אצל בצהריים
אצל ואת מחר בצהריים בצהריים המעלות
מחר אצל מחר שבת הוא מחר אצל
הצהריים אצל בצהריים אצל אצל
אם האחרת בצהריים.

אנה אצל מחר בצהריים בצהריים בצהריים
אם המעלות אחרת בצהריים אצל אצל
אצל (אצל אצל) בצהריים אצל אצל אצל
אצל אצל אצל אצל אצל אצל אצל אצל
אצל אצל אצל אצל אצל אצל אצל אצל
אצל אצל אצל אצל אצל אצל אצל אצל
אצל אצל אצל אצל אצל אצל אצל אצל
אצל אצל אצל אצל אצל אצל אצל אצל
אצל אצל אצל אצל אצל אצל אצל אצל

שלום

אנה אצל אצל אצל אצל אצל אצל אצל אצל
אצל אצל אצל אצל אצל אצל אצל אצל

10.5.1965

לגרשון שלום רב,

היום זה יום שני והחלטתי לכתוב לך הביתה בכדי שאוכל למסור לך כמה פרטים. מחר אנחנו יוצאים לאפטר ואני נוסעת הביתה לבקר, כי בכל זאת אני מתחילה להתגעגע. ביום שישי אנחנו יוצאים הביתה כך שתבוא בערב ותכין איזושהי תכנית, אולי נלך לאיזה מקום לרקוד.

משום מה, מתחשק לי קצת לרקוד, וביום שבת באם זה יפה, הייתי רוצה ללכת קצת לים לקבל קצת צבע, אומנם לא להיכנס למים, אולי בכדי לקבל קצת צורה חדשה בפרצוף. מה נשמע? איך השפשופים? אני מקווה שלא שפשפו אתכם הרבה, אלא רק נתנו לך כמה סיבובים לנסוע עם איזה מכונה.

אצלי אין שום דבר חדש, אני חושבת שמחר בערב אתפוס את הורי ואסחוב אותך לראות את צאבי צקר, כי יכול להיות שנישן בבית וכך שיש לי ערב לגמרי חופשי, רק חבל שאתה לא יכול לבוא. הערב היה עובר ביתר עניין.

אני כותבת עם העט החדש שקניתי לי וטראה איזה כתב יפה יצא, באמת התפלאתי לבד כשראיתי את הכתב, אולי זה בהשפעת העט.

אני מקווה שהגעת במוצאי שבת מוקדם הביתה ומצאת הכל בשלום.

מה שלום הוריך? מה שלום אביך? איך הוא מרגיש?

מסור להם ד"ש בשמי, אף על פי שהם עדיין לא מכירים אותי, אבל ד"ש מבחורה צעירה

תמיד מועיל. אני מקווה שהמכתב מוציא אותך בסדר גמור ואת כולם.

אין לי הרבה מה להוסיף ונוסף לזה קשקשתי כבר מספיק, לכן אסיים בלהתראות וכל טוב. ממני יונה.

19.5.1965

אורה היקפה

דד לנתמאה חוש לבת בידד בלדה לקבטנ
 הילו נט או אכמל לק שלמה אלא אהלבנו לכה
 האמצו הוחומו בנתנו שלמה דה קעלו הו
 ביונו האמצוה בתומה חבבו דד שנתמא
 בתק מלבוה חצוק אדלו תקלה סאח מסכולה סמו
 ונה האמניו או שלמ חוק חוש אנכל אהלה
 בומ צ לא נצטק דל צ אהפצ שלמה ומוס או
 שלד כה לא אהלו אהלבק לעפ כה לא אהלו
 כדע לא אהלו אהלו אה אה אהלה למי בייב
 או חוש שלו אהלו אהלבק אהלו אה חבבו
 ואלא אהלו אלו הנונ אוכה בתומה אה
 לא סוס אהק אהק אה אהלו. דד לנתמאה
 הדיב אני חוק אהק אה חבבו שלק אהלו
 אה אה חבבו אהלו אהק. אהלו
 אהק אהק אהק אהלו אהלו אהלו אהלו
 אהלו אהלו אהלו אהלו אהלו אהלו
 אהלו אהלו אהלו אהלו אהלו אהלו

באמה דה וצ האולאס אה סונו
 אהלו אהלו אהלו אהלו אהלו אהלו
 אהלו אהלו אהלו אהלו אהלו אהלו
 אהלו אהלו אהלו אהלו אהלו אהלו
 אהלו אהלו אהלו אהלו אהלו אהלו

אהלו

גרשון ויונה, בעת שירותה הצבאי

23.5.1965

לגרשון היקר שלום רב!
כעת יש לנו הפסקת צהריים והחלטתי לכתוב לך קצת בכדי להתפרק.
אתמול כשחזרנו בלילה כל הבנות התחילו "יה איזה חבר נחמד יש לך" ...
טוב שלקחת ממנה את המכתב עשית רושם טוב עליהן. הן חזרו מהבית כל אחת פגשה את
החבר שלה, והיו ממש מאושרות.
אני מתכוונת ללכת לבדיקות בבית חולים, אני קצת משתעלת וקצת מצוננת אבל אני חושבת
שזה שום דבר, ועד יום שישי אני אהיה בסדר.
ביום שלישי אני עדיין לא יודעת באם יחליפו אותי, יכול להיות שמישהו יחליף אותי, אבל זה
עדיין לא בטוח... בכל אופן, תחכה לי עד 6 וחצי, 7 בערב, ואם לא אבוא אז אתה יכול ללכת
אני מרשה לך.
מה נשמע בבית ואיך המרגש? איך הוריי, מצאו הן בעיני הוריי?
ועד איזה שעה הם נשארו? אני חושבת שהם לא התרגזו שהלכנו, אבל מתוך 7 שעות של
חופשה, אני חושבת שמותר לי להיות אתך לפחות 4 שעות. ומבחינה זו הם צריכים להבין אותי.
אני חושבת רק שהוריי לא התרגשו, משום שעם שלי אני כבר יודעת להסתדר, אני כבר
אסבן אותם קצת, ואני כותבת להם עוד מעט מכתב שהם יזכרו אותי קצת, לפחות שיבינו
אותי קצת.
לפחות הם, אחרי כל המתח שעובר עליי עוד מעט ויהיו לי שערות לבנות בראש (סתם צחקתי).
מה שלומך? איך אתה מרגיש? אני מקווה שבסדר וזה באמת חשוב לי מאוד לדעת לפחות
שאתה בסדר, אני מחכה מחר למכתב בקוצר רוח, אלמד אותו בעל פה.
תשמע איזה צחוק, הבנות הדביקו כל אחת בארון שלה תמונה של החבר שלה וכל הזמן הן
מסתכלות בתמונה והולך בידור, אני שמתי את התמונה שלך בארנק וזה די מספק אותי אני
לא צריכה לעשות הצגות.
וחוץ מזה, אם אני רוצה להתייחד עם עצמי אני עושה את זה במיטה בלילה בשקט.
ואז אני רואה וקוראת הכול בנחת ואז יש לי הרבה יותר זמן למחשבות.
אני מקווה שלא בלבתי לך את המוח יותר מדי ותהנה קצת מהשטויות שלי.
אני מחכה ליום שלישי לנסות להתחלף עם מישהו, ואם לא אני מחכה בקוצר רוח לראות
אותך ביום שישי, ולבלות קצת כמו בני אדם שלא מסתכלים על השעון, כמה דקות עוד יש.
זה לא לרוחי כלל וכלל.
בינתיים נשק את עצמך על הלחי בשבילי...
מחברתך המתגעגעת והמשוגעת... יונה.
מסור ד"ש לאמך ולאביך ונשק אותם בשמי, ובריאות לכל אחד מהם.

24.5.1965

זוגת היקרה

כאשר חזרתי החזרה אחרי זמנתי חזרה איך הפגשתי
 נאמה מציאות המאונק אשר כלל לא התאמה על צמח הזנה
 זו. הם קנו איך בדד החופש קוף אשר עדין לא ידעו איך
 עזרו התורה לפקדה את אביו בשלוחה אמרתי. כל חזרה
 שנתים אנו מאמץ להם, מי במאנו מבור אולם להם מציאות
 אלה ככה הם נראו אבדי הם - - -
 לא נחם איך להצבור את התורה את התורה בדי
 עשאו להא מתנה בואם נוחצ בשלוחה אבסתי אי אולם
 לזו גרמה החופש החופש שלי קוף והחמשק נבא נחילו.
 הם אולם ואתי נחמו אלאו מנתי לעניי נחן הבכור חזרה
 בתי אי צורה יורה את נחצא אתי בנשומה אלה ואמרו
 באי אתי אלאו.

אני חכה בקרוב בוא אבואן זיוניו למעמדי בדי את הקרוב
 ארצו אפנה ואתי בשלוחה אהמתי לך אהמתי שלי
 האולם אולם אינו מנחם איך בדי אבו שלחתי לך מצי
 המות שלי לשלוח לך צביות להסי לך אפרט אפי הנעתי.
 אבצרו לא נחל אפסות אלאיניך אפסי את חז גבתי במשך
 הצמח את אביו בנחם לבדני על קולא חנה אמה החופש
 הקצחה לשלוח לך במשך השלוח בקרה דצמח בדי?
 לבן חזר אני ולכל אפסאל את החפזים אוד הנח בלש
 ונשאלתי מה חבל אבצו. הוא בדוק שלוח שלי כאומי אולם
 מה נעלה חזר און אי מושג אלא בדוק כלל ואלבוי חזרה
 קרה נחמא או דצמח צמן מוסים מוסים בדי מיני נאלקו אלה

הנשאלים אמר סקונה השלוח אשר כלל חיה אנוש, זלכה,
 אלאו ישיא כל אבצו. אמויניך האלוקים אלאו סתי
 אלב חפצה השני אבצו, אין סתיק טלוק השלוח חוף מקוצרה
 דצמח אשר אני חכה לך בדדי לנחך וחצי אלאו את הסתי.
 המות שלי שלוח אלאו מיני את בא חז פום אוננו זיוניו אפי
 אורו וק שלוחי אוק לא אז בוא שלי. יורה השלוחי אלאו
 חזר אפסלה קצרה אני נחמו בדי אפסלה אלאו שלי
 המות שלי אלאו אלאו. אפסלה אלאו אלב אפסלה חפצה
 באהבה אמרתי

גרישן

30.5.1965

לילך הירבה עם רבנו

בזמן בעבר שלוח אלו אוני לזמן ארוך וטוב (אולי מסופק)
אחריהם אמר לנו מאד לאט לא נמצא כל וכו' כבדו
לראות אהבנו עם אוקראינה בודו כל הבלה האוהבים האלה
ביבדו יך של נאמרום בחלק אלה מואמרו כי אמרו הכלום
זה בדי לא סבב היו אמרו ענינו אמר אנוח את האלה
המחוסר האחד.

אין מצינונו או נכסה לו בלום פנים לזמן אהלים זה המב
הקום לאה גרה בזבדו אמרו אכנה אתפסם סום גבולו או
אחורו שחוק גבולו יכן נפשוהם הכלום שיליו (שלא אולי) חום
שיליו השלד זה ידו יך אכנה במשה אהבהו אקרא חלשה
קצרה גם זו אהבהו אקרא אהבה חלשה ואז זה סגל
בבדי למקום מאך האלה אהבהו שיליו (ואם לזמן) בלוד
קבחה מאוהב אהלה אוקראינה החלום או בהפניה ביה מואמרום
מהל 33 יליו, צלם סוף אהבהו אהבהו חלשה זה יכה
במהרה אהלה אמר אלה אהבהו אהבהו אהבהו אהבהו.

אני מצינום להקדו או יבנה אהלים אהלו בחלום אהלה זמן
היונה אהלו אמרוהם אלה הכקוד אהלו י שמונה לו שיליו
זה סום אהלים מה לא תלפיה אמרו בא אהלים אהלה אהלו
ושלא אזה סובה מספרו במו ליש סגלה אהלה אהלה אהלה
אהלה. הדוד של נאמרו התקלה אהלו חום אהלה אהלה אהלה
הבה מה שקנה יך אהלה חלשה אהלה אהלה אהלה אהלה
בליוס אמרו התקלהו אהלה אהלה אהלה אהלה אהלה אהלה
הפניה אהלה אהלה עם בן חום ליליו אכנה אמר אק ומה

בלבד הואק וס סכוי לרגליו חום ליליו או בלבה
הגורה יך סוף המושל גלה או נאמרו אהלה אהלה אהלה
בזמן הפעולו שלם בתנויה הדוד אהלה אהלה אהלה אהלה
אקרא בהקדו כזמן אהלה אהלה אהלה אהלה אהלה אהלה
האליס אהלה אהלה אהלה אהלה אהלה אהלה אהלה אהלה
אהלה אהלה אהלה אהלה אהלה אהלה אהלה אהלה אהלה
אהלה אהלה אהלה אהלה אהלה אהלה אהלה אהלה אהלה
אהלה אהלה אהלה אהלה אהלה אהלה אהלה אהלה אהלה
אהלה אהלה אהלה אהלה אהלה אהלה אהלה אהלה אהלה

גבול

אורח היקרה שלום רב!!!

אפי היסטק שלנו לאכילת אגוזי וואס גואו
 ממשיך אנו במסורת. האם האקרה אהבתך אהב
 אבציה כל חודש אנו שלש או אברה ופך אמרנה אלה
 במאה און אהלים במחשבה אופה אהאף מכה בלוח
 במגרת מנהג צה אהלב אנו כל הצמח ימא (ואנה)
 האם בקרה אהלה במצו לראוב אהלה במא בלוח
 לזכרה אהא חאז וגאא בצה אנו אה מפקפק.
 אנו מנעיל באשדוק באצצ אהסי מווס אהווא
 מיהא אן למחוא אה המנהג הצה אמפקק שלך
 (ספק דא תקראו אה הצמח) לוקרא פה מה בלך
 אונק החבר שלך ממשיך אונק אהווא ובין אהא
 אמצמא אה ונתן או תעלה אהמחא אן לוח אן אהלה
 אהר מאלה דצ לקבלה דצ חאס
 ואנה אנו התקיימת בלוח אה אקבלה נצוח
 אהואה אהאו חאס דגה ואה חאס אנו לקרא לוח
 מחר לנפול בלוח אהא אהיפה ודגה או אהמח.
 ביצצ אה מנעיל חאס יא אן באחוס אה מנעיל

בלוח חאס וס סכוי למחאוי חאס למחאוי אה בלוח
 החורף און החורף אהא אה נחלק אונק אה מחאס
 במחן הפכונו שלך. במחנות חודש אהר אונק מחקצק
 אקרא אהר כחמ, אהלו אנו חאס חאס אה חאס
 חאס אהא אהמח חודש אהמח חאס אהמח חאס
 אהר אהמח אהמח אהמח אהמח חאס אהמח
 אהמח חאס אהמח חאס אהמח חאס אהמח חאס
 אהמח חאס אהמח חאס אהמח חאס אהמח חאס

אהמח

30.5.1965

לגרשון היקר,
אני כותבת לך כעת במיטה, השעה 9 וחצי ואחרי שהתקלחתי נשכבתי במנוחה והתחלתי לכתוב לך בשקט.
הגעתי היום בבוקר בשעה עשר ובבוקר צלצלתי לך כמה פעמים ולא הצלחתי לתפוס אותך. פעם לא מצאו אותך, כמה פעמים היה תפוס ועשר דקות לפני עשר עוד צלצלתי ולא נתנו לי את המסגרייה משום שזה היה שוב תפוס.
אז צלצלתי לאבי וביקשתי ממנו שהוא יצלצל לך, אומנם הוא לא היה אומר לך מה שאני רציתי להגיד אבל במילא תקרא את המכתב הזה וזה יספק אותך קצת.
מה שלומך? ואיך הגעת הביתה במוצאי שבת? אני משום מה לא יכולתי להירדם ובבוקר נרדמתי ואימא בנעימותה העירה אותי ב-6 וחצי, אחרי שישנתי שעה, ושאלה אותי מתי אני נוסעת וכמובן שכבר לא נרדמתי.
גרשון, איך המרגש להיות... המרגש שלי פנטסטי, לא חלמתי על זה מזמן ולא חלמתי בכלל עד לפני כמה זמן שזה יכול לקרות לי, לפי מה שסיפרתי לך הייתי מאוד שוויצרית ותמיד אמרתי לאבי שלא יבלבל לי את המוח, אולם כעת עם ההרגשה הנהדרת אני רואה עד כמה זה בכל זאת נהדר ועוד עם אחד כמוך.
אינני יודעת מה הרגשתך, אולם אני חושבת שהיא טובה כמו שלי, רק כואב לי שאני לא יכולה לראות אותך ביום שלישי. אני חושבת שאנו לא יוצאים וזה כמעט בטוח, אולם אולי בשבת אהיה בבית ואז נבלה בדיוק כמו בשבת. משום ששבת כזו לא הייתה לי אף פעם.
מה נשמע בבית? איך הורייך הגיעו הביתה? אני מקווה שהם לא היו ברוגז שהחזקתי אותך אולם פשוט היה לי חבל שתלך, ורציתי לנצל כל רגע שאני יכולה להיות אתך. בגלל זה לא נתתי לך ללכת.

הבנות שמחו מאוד כשסיפרתי להן וכולן קפצו עליי והתחילו לשאול אותי שאלות ואני אמרתי להן רק שתי מילים, "בנות אם יש לכם אחד כמו שלי זה באמת כדאי".
תסלח לי על הכתב, אולם אני כותבת על הברך, זה לא כל כך קל.
יש לי המון מה לכתוב אולם יותר כדאי שאומר לך את מה שיש לי להגיד.
אני מחכה בקוצר רוח למכתבים רבים ממך, ותאחל לי הצלחה לקראת הסוף.
בינתיים אני מסיימת אחרי שכתבתי כל כך הרבה מקווה שאקבל מכתב דומה ממך.
אני רוצה לראות אותך כמה שיותר מהר, תמסור להוריך ד"ש ואת כל אהבתי.
ולך אני מוסרת נשיקה חמה ומתוקה משפתיים עם טעם של דבש.
כל אהבתי נמסרת לך מהלב.

מיונה האוהבת, המתגעגעת והמשוגעת.

31.5.1965

לגרשון היקר,
ראשית עליי לציין שלא קיבלתי שום מכתב ממך וחיכיתי למכתב כמו לאני לא יודעת מה, כאילו שהמשיח צריך להגיע. והופ אני הולכת לדואר וליונה אין מכתב, זה נורא הוציא אותי מהכלים. אולי נהיית ברוגז על זה שלא דיברתי אתך, אולם במכתב הקודם הסברתי לך מדוע לא יכולתי לדבר אתך, ואני חושבת שאתה בכל זאת מבין אותי עדיין.
מה נשמע בבית? ואיך המרגש? מה שלום ההורים?
מצב הרוח שלי ירוד מאוד, החברה הכינו לי אקורדיון ובאם אשאר עד מסיבת הסיום, אתה מבין את הרמז. פשוט אנגן להם מה שעוד אני זוכרת, ונוכחתי שאני עדיין זוכרת משהו ממה שלמדתי פעם.
מה אמרו בעבודה חברייך על הבשורה החדשה שהבאת להם? הם כנראה לא האמינו לך, מה? גרשון אי אפשר להאמין הבנות בחדר כל היום מנדנדות לי על זה, והייתי צריכה לקנות בשקם ולכבד את כל הכיתה לכבוד המאורע המשמח.
אל תשאל איזה נדנודים ואיזה צחוק הולך בחדר, ממש בידור.
כולם נותנות לי כבר את הכתובות שלהן ומחכות להזמנות. אני פשוט לא יודעת מה לענות להן חוץ מזה שאני כבר רוצה להיות בבית ולראות אותך ואת כולם. אני פשוט לא יכולה לא לראות את כולם שבוע, אבל זה המזל שלי אה..?
מתי אתה הולך עם הורי לראות להם את הדירה? אני מקווה שהיא מצאה חן בעיניהם כפי שהיא מצאה חן בעיני.
סיפרתי לכל הבנות איזה דירה יפה יש לך והם ממש מקנאות בי משום שהן צריכות לחפש דירות וזה ממש מרגיז אותן.
דרך אגב, הגב נורא כואב לי, ביום שבת לא כאב משום שגרשון נתן נשיקה וזה נורא כואב ובלילה נורא קשה לישון על הגב. אבל אני מקווה שעד הפעם הבאה שנלך לים זה יעבור לי, אבל קיבלתי צבע נהדר וזה משביע רצון מאוד.
ה"וי" שלי נעלם כאילו שהוא איננו ואוכל ללכת בחתונה על שמוליק (החבר מהעבודה) עם השמלה היפה שלי, תבקש מאימא שלי שתראה לך כשתהיה אצלנו בבית.
ותגיד אם השמלה יפה, אם לא אלך לראות איזה שמלה אחרת, אני צריכה קצת לתקן אותה אבל זה טוב משום שרזיתי קצת משנה שעברה וזה סימן טוב, אולי זו ההשפעה שלך מי יודע, גם זה משפיע לפעמים.
בלבלתי לך כל כך הרבה את המוח, שאתה כנראה כבר לא יודע מה שאתה קורא.
רק אל תצחק לבד כשתקרא את המכתב הנחמד והארוך הזה, אני לפחות כותבת לך ויש לי מה לכתוב אבל אוי ואבוי לך אם לא תכתוב כל יום.
מחר אני מחכה למכתב, ואוי לך גרשון באם לא יהיה מכתב.
מה שלום ההורים? ואיך הם מרגישים? מסור לכולם ד"ש ונשיקות, מסור ד"ש לגילה, לאחותך, לאחייך, לגיסתך ולגיסך, ואתה יכול למסור להורי גם כן ד"ש.
הם אומנם לא יכולים לכתוב אבל אפשר לסלוח להם, אני מבינה שקשה מאוד בחום הזה לכתוב מכתבים. לפחות אולי מחר אקבל ממך מכתב.
שפתיים בנות מזל מנשקות אותך עם טעם של דבש.
מחברתך האוהבת והמתגעגעת והכבר לא משוגעת.
יונה.

הזמנה לחתונתם של גרשון ויונה

חזוי החתן

גולדה משה מנדלוביץ

חזוי הכלה

ג'נה אברהם ספריצר

מתכבדים לפגוש את בני זכ"ב לפתחך כמאתח כוללות בניוס

י ו נ ה א ב ין ג ר ש ון

שחלה תתקיים א"ה ביום שני י"ח באב תשכ"ה (16.8.1965) בשעה 6.30 בערב
באלק קפילן בתינאים - חיפה

המנו למבוקים: ספריצר - מנדלוביץ פויגו - בתינאים חיפה

דפוס שטרנר יפו, תש"ו 6 יפו

JEANA si ADOLF SPRITZER

GOLDA si MOSHE MENDELOVICI

Se plăcușe a va invita la nunta copilor lor

Jona cu Gerson

care va avea loc Luni 16 August 1965 la ora 6.30 seara la

Salonul Casino Bet Galim Haifa

48. Tel. Spritzer-Mendelovici Casina Bet Galim Haifa

1.6.1965

לגרשון היקר,
קיבלתי כעת שני מכתבים ממך ושמחתי מאוד לקרוא אותם, אינני יודעת באם אהיה ביום שלישי זה בטוח שלא.
אתה הדאגת אותי כהוגן כשכתבת לי שחלית, אני אמרתי לך לא להיכנס למים בשבת ואתה רצית מאוד להיכנס, זה באמת היה חסר לי.
אל תצא מהבית הרבה, ובעבודה תשתדל לא להסתובב הרבה בחוץ ושלא תעשה אותי כל כך מודאגת, אני לא יודעת אם בשבת הרגשת מדוע אני לא נכנסתי למים.
אולי הסיבה הייתה ברורה לך, ומשום כך לא נכנסתי.
הגב כואב לי עוד קצת, אולם זה מתחיל לעבור וזה לא כל כך נורא.
אולם בפעם הבאה אתה כבר תשמע בקולי ולא תכנס למים לפני שבועות ובמזג אוויר כזה, אחרי ששיחקת כל כך הרבה בכדור.
קיבלתי את המכתב בו ביום שלישי, כלומר היום.
אתם מתכננים את מועד החתונה וכל היוצא בזה, ואני לא יודעת כיצד לגשת אליהם ולהודיע להם על כך, אם לפחות היה מישהו מהקרובים, אולי אתה על ידי לפחות לעמוד לימיני ולעזור לי להחליט כיצד לגשת ולבקש רשות הייתי עושה זאת, אולם אני לא יודעת מה לעשות הבנות אומרת לי ללכת אבל אני מפחדת שיסדרו אותי.
בשבת אינני יודעת אם אבוא הביתה, באם לא אבוא לשבת אז אני אבוא ביום ראשון עד יום שלישי, אבל נראה אני לא מנבאת שום דבר.
כעת אנחנו מתחילים את המבחנים עד יום חמישי בצהריים ואתם כולם יכולים להתחיל לאחל לי הצלחה למבחנים, אני לומדת כל הזמן ומקווה להצליח.
לפי דעתי תוכלו להסתדר בקשר לאולם, אני כבר דיברתי עם הוריי בקשר לאולם ובקשר לרהיטים, ונראה אולי בשבוע הבא נלך כבר לראות מה אנחנו צריכים.
ובקשר לקביעת התאריך, האמן לי שכמה שהוא יהיה יותר קרוב הוא יביא לשנינו יותר תועלת. האמן לי שקשה לי מאוד לחשוב שאני נמצאת רחוק ממך ולא יכולה לראות אותך כמה שאני רוצה.
אולם לכל בעיה כזו יש פתרון ואני את הפתרון שלי כבר אמצא בקרוב.
תשלח ד"ש לכולם, להוריך מסור ד"ש חם ונשיקות. וכן להוריי ולכל המשפחה.
דרך אגב את הריקוד שלמדנו ביום שישי אני כבר רוקדת בחדר וכל הבנות יודעות אותו וזה לא ריקוד "הלי גלי" ולא איזה ריקוד אחר. בינתיים אין לי מה להוסיף הרבה. שלחתי החוצה איזה בת לצלצל ואני אמרתי לה לצלצל לאבא שלי כדי להגיד שאני לא באה.
תסלח לי על הכתב שנוצר, כתבתי אותו על הברכיים ולא יכול להיות יותר יפה.
השעה עכשיו רבע לארבע ואני יושבת ולומדת.
עד שנתראה ואני מקווה כמה שיותר קרוב אני מנסקת אותך מכל הצדדים ובמיוחד על השפתיים בנות המזל שלך.
בינתיים אני מוסרת לך את כל רחשי ליבי ואהבתי.
בהערצה שלך לתמיד, יונה

שתהיה בריא ותחלים במהרה.

2.6.1965

מורה פיקרה שלום רב!!!

באלו הפעם הבונה הוא אתר הבהונק מצלצב חוגה שלחמ
היאשורה דם הפוד מנהג מורה אולסט חובה האלה אהלה
נפלו דין לא הסקתא אפלה את המלכ במלוא הלולא קו
החיוס את הפסג שלק לול גלולו השמה חוגה צורה לפסל
המלח הפוד מול התשלול אי אלוה דין לא קרה חיוס אלה צה
עבדה קועה לאה הצמה ברה איני לפד רבון שלקטא קרה אי אנה
מנהג לפני לאני אלה ^{אלי} הלא איני מלה לרמה הפועל ברה
הרה מנהג הפמן הקצו שונתא לזאוס בולמ אלה המלכ לך
דם את מסלול אהמא עבר במלח במצב הרה, הוצמק אלה לאני
בנהג שלול אלה מלה עוק בל הפמן מוז שפועלו במוצלו למה
המלח אלה אי בלא בולק במנהג לאניו מסלול אולמ אפולו
אמה רמזים אלה צה בלא מנהג וכלא מורה בלא בסמ. המנהג
מנה דל ממלול משמנו דל המלכות שיהיה עליה לול מנוכח אלה
אמה מו ולדד אלוכה מרה תעודו גשמיו מצצה לול מהמה
שלק המנהג אולמק אמהו לרה ועלך לך איניו לרה לרה
אולמק אלה מל אולמק איני לרה אולמק בולמ ושלמה אלה
מנהג איניו יש לך מנהג ברה לפויה מסלול אלה את בל
המנוס באלו-שלול אלה מממה צורה עולמ אלהו שלא
מאמצת אלה אלהו למנו בלא מנהג בל מו שלול ^{אלי} אלה שלול
אך ליופה השלמ בחורה בלא ופה איני דורה למה בולמ דם
בלא את הרה מצדקתא ומה מצו מנהג נאמנים מנהג אולמק
למה. את המנוס דין לא רמזו ממה בקרה דם אלה
אולמק בניהם למלול ממה לקולא את מנהג השלול
הקולום איני מצו לא אמהו למה שלק צבר אלה דם נד

אני שמע קולא שאר קולא צבד יפה אלו נאם בלו
 אבר לא שמע במולא קולא שאר סלוא אנאנא אמאום
 אני ולצד אפ מנאם שאנו מסי יק אר נאק נאק
 אמר דא אמאם הנקלוא לבי נאב יק אנו באה לבי
 ודא אבר מר אמלא מנאום בנא אפאום מר אר
 צד לנאום אמר דא הנאום בנא אפאום בנא אפאום
 ויק מנאם אב אמאום בקצב נא אפאום הנאום בנא
 אני נאנאום מר אר אבר בנאום בנא ומאום לנאום
 לא הנאום אמאום הוא לנאום אר לנאום אני
 נאום אמאום מנאם אפאום אמאום אמאום אפאום
 נאום אפאום אני אמאום אפאום אמאום אמאום
 לנאום אמאום אמאום אמאום אמאום אמאום אמאום
 בנא אמאום אמאום אמאום אמאום אמאום אמאום
 דא הנאום אמאום אמאום אמאום אמאום אמאום
 לנאום אמאום אמאום אמאום אמאום אמאום אמאום
 הנאום אמאום אמאום אמאום אמאום אמאום אמאום
 בקר לנאום יק מר קולא אמאום אמאום אמאום
 אמאום אני אמאום יק דא אמאום אמאום אמאום
 אמאום אמאום אמאום אמאום אמאום אמאום אמאום
 אמאום אמאום אמאום אמאום אמאום אמאום אמאום

צד לנאום אמאום אמאום אמאום אמאום אמאום אמאום
 אני אמאום יק קולא אמאום אמאום אמאום אמאום
 יק אמאום אמאום אמאום אמאום אמאום אמאום אמאום
 אמאום

דנאום אמאום אמאום

אמאום

30.6.1965

ליונה היקרה שלום רב!!!
אחרי הפסקה די ארוכה שלא התכתבנו מפני שנפגשנו לעיתים יותר תכופות.
מחדש אני אתך את הקשר על ידי המשך ההתכתבות מחוסר ברירה עד שניפגש מחדש,
ומקווה כמה שיותר מהר, בגלל שהתחלתי כבר להתגעגע לאהובתי היקרה ושמה שפריצר יונה.
אני מקווה שעד שתקבלי את המכתב את תימצאי במצב רוח טוב ומורל די גבוה כמו שאת
נמצאת איתי תמיד.
אחר הצהריים ביקרה אחות של אימא אשר גרה בנווה שאנן ואיחלה לנו מזל טוב ונחת בחיים.
בהזדמנות זו הראיתי לה את התמונות אשר הוצאתי מהפוטו אלכסנדר היום, והיא התפעלה
נורא איזה בחורה יפה יש לך. (ההורים ראו גם את התמונות).
נוסף לזה, אני דיברתי עם הצלם ששאל אותי את התאריך שבו אנחנו מתחתנים בכדי לדעת
אם הוא לא תפוס באותו יום ולאושרי הרב הוא פנוי בתאריך שלנו, והוא רשם אותי בינתיים
בכדי שלא יבוא מישהו אחר במקומו.
אמרתי לו שבעוד שבועיים נבוא שנינו ונקבע ביחד איזה תמונות יעשה לנו והוא הסכים.
בתכנית הערב לאכול ארוחת ערב ולהאזין קצת למוזיקה של ריקודים, וכמובן חדשות ויתכן
שאצא לראות את החברים עם בנות זוגן-אם יש להם דבר כזה.
יונה, האם היה לך ראיון עם המפקד היום? ואם כן תכתבי לי מה הוא סיכם אתך.
האם הוא שולח אותך בכל זאת לנופש בנתניה ביום ראשון, ואם את יוצאת תכתבי לי בדיוק
את המקום אשר לשם את נוסעת.
יונה, אני מאחל לך תורנות נעימה ומשמחת ולא משעממת וחלומות נעימים ועלזים ולא עצבות.
ההורים מוסרים לך דרישת שלום חמה ומקווים לראותך במהרה, ואני שולח לך גם כן דרישת
שלום חמה ונשיקות לרוב, כמו ששנינו אוהבים והרבה אהבה מבעלך לעתיד,
בהערצה שלך לתמיד,
גרשון

המשפחה המורחבת ביום החתונה

30.06.1965

לגרשון היקר שלום רב!!!

כעת גמרתי לעבור ויש לי כעת הפסקה עד המשמרת הבאה, אני נחה בחדר, מדברת עם הבנות ואנו שומעות טרנזיסטור וחלק מהזמן ישנות. אני אלך לישון מוקדם משום שאני אקום ב1 בלילה ואז אלך לעבוד, ואני תקווה שאתה תחלום על זה שיונה המסכנה הולכת לעבוד בלילה ואני ישן לי בבית על ספה כל כך יפה, ויונה ישנה על מיטה של צבא שאפשר לשקוע בה בקלות. די לשטויות, אני לא יודעת איזה רוח נכנסה בי לשטויות, אולי זה בהשפעת המועד המתקרב וזה מביא בי כל מיני התרגשויות שונות ואני מנסה בעזרת המחשבות העליזות לסלק את כל המחשבות האחרות. אני לא יודעת אם כל בחורה עוברת את כל הרגשות הללו, אבל במילים ובעל פה אי אפשר להביע מה שעובר עליי, לכן אני מנסה להוציא את זה ממני בכתב יד ומנסה בזאת להתפרק. אני לאכולה להתפרק בפני מישהו אחר, לא בפני הורי ולא אף אחד אחר, רק בפנייך. וגם זאת רק בכתב, אינני יודעת אולי אני יותר מדי מסוגרת וזה גם כן לא כל כך טוב. אולי אתה מסתכל עליי במבט לא כל כך נעים כשאני מתפרקת, צוחקת ומדברת סתם, אבל זו רק הסוואה קטנה למה שאני באמת מרגישה ברגע זה. אולי זה הפחד הקטן והדקיק מדברים מסוימים שלא התכוונתי כל כך אליהם, ואינני כל כך רגילה אליהם, ובלי ניסיון, הפחד הקטן הזה, אינני יודעת מה להגיד עליו, אולם הייתי רוצה לראות את עצמי איזה שבוע אחרי כל החתונה ואז אולי ארגיש את עצמי אחרת ויותר טבעית מבחינות רבות ממה שאני עכשיו, זה אולי אלו השפעות פסיכיאטריות, אולם רק לבן אדם אחד אני יכולה לכתוב זאת וזה אתה כמובן.

חוץ מבלבול המוח הזה אני מרגישה לא רע ומקווה לראות את עצמי בשבוע הבא בזמן הזה או ביום חמישי. היום ניסיתי להתקשר אלייך לעבודה אולם זה היה תפוס, מפאת הזמן המועט שעמד לרשותי לא יכולתי להרשות לעצמי לצלצל פעם נוספת. איך המרגש עם השיעול? תשתדל לא לשתות קר ולא להסתובב בערבים בחוץ ולא להזיע כל כך הרבה, אז אני מקווה שהכול יעבור. בינתיים אין לי מה להוסיף הרבה, אני עייפה ורוצה לישון, אני כבר עוצמת את העיניים, אולם אני חושבת רק על דבר אחד וזהו גרשון כמובן, וזה נוסך בי חלומות נורא נורא נחמדים, ולכן נעים לי לישון אחרי שכתבתי לך מכתב וחשבתי עלייך. דע לך, אתה כל הזמן בראשי ולא יכולה אף לרגע להוציא אותך, אפילו לא בשעת העבודה. אני מקווה שתהיה בסדר ושתכתוב לי כל יום, יש לך את הכתובת בראש המכתב ובאם תרצה לבוא באיזה יום אני כתבתי לך כיצד ללכת. ותבקש כשתגיע לשם את חיילת שפריצר יונה מ-503, ובאם לא אהיה בחוץ יקראו לי הבנות ברצון רב. ד"ש להורים ובילוי נעים בשבת. מאחלת לך חברתך האוהבת והמוסרת לך מיליון נשיקות גדולות, ואהבה מעומק הלב.

מהמשוגעת יונה

1.7.1965

לגרשון היקר שלום רב!!!

כעת יום חמישי בצהריים, השעה 12, ואני מחכה כבר לשעה 1 ללכת לשקם ולקבל ממך מכתב, וחסר לך שלא יהיה !!

אני אומנם כותבת לך לפני שראיתי, אולם אני כל כך בטוחה שאני מקבלת שהבנות פשוט צוחקות ממני כבר שאני כל כך בטוחה.

אולם צוחק מי שצוחק אחרון, כשאני חוזרת מהשקם עם מכתב אני צוחקת על כולם שהן לא קיבלו מכתב ואני נהנית מזה שאני קוראת מכתב, ונהנית ממנו. והן מסתכלות עליי במסכנות ולכן אתה צריך לדאוג לי עד שאחזור הביתה, ואני מקווה שבאם תוכל לבוא לנופשון לבקר אותי כדי לשפר לי קצת את המצב רוח, והעיקר בכדי לראות אותך משום שזה יותר מדי, כל כך הרבה זמן לא לראות אותך.

פשוט אנחנו מוכרחים להתחיל להתרגל יותר האחד לשני.

אני שולחת את המכתבים עם בנות שעובדות במשמרות אחרות והן חברות שלי, והן יוצאות. אני פשוט כבר לא יוצאת מהמחנה עד יום ראשון בבוקר ויש לי ממש שבוע טוב עד יום רביעי בצהריים או אחרי הצהריים. יש לנו יום חיל האוויר ויש לנו ארוחה חגיגית, וביום חמישי בבוקר אנחנו יוצאים עד יום ראשון בערב בשעה 5, וזה באמת הרבה חופש.

יוצא לי כמעט כל שבוע 4 ימים בבית וזה לדעתי לא כל כך גרוע, בקשר לראיון עם המפקד נתתי לבוסית שלי, סגן אחת, את המכתב והיא אמרה לי שאני לא צריכה ללכת למפקד, היא תעביר את זה והיא אמרה לי שזה יהיה כבר בסדר.

ונתתי לה כבר את הפתק של הרבנות ואת החופשה לפני או אחרי החתונה.

הם כבר יראו איך מסדרים את זה, עדיין מוקדם בכדי להגיד לי איך יהיה ואת התאריך המדויק מתי שאני אצא. ברגע זה אני הולכת לאכול ועושה קצת הפסקה, אני אמשיך ברגע שאחזור.

חזרתי כעת מחדר האוכל, ואפילו לא הספקתי להיכנס לחדר וכבר נתנו לי את המכתב שלך. הם אמרו לי "יונה בחייך תסתכלי בראי ותראי כמה שקיבלת מצב רוח" התמונה יצאה לדעתי לא רעה, לולא הייתי צוחקת קצת לא היה לגמרי מזיק לי, אולם אני יודעת לחייך רק לידך ולא לבד ולכן לא חייכתי.

אני מקווה שבפעם הבאה אני אחייך הרבה יותר יפה.

בחתונה אני מבטיחה לחייך יותר יפה, נו בכלל, אז אני אהיה יותר מאושרת מאשר הייתי ברגע שהצטלמתי משום שחשבתי על שאני למחרת צריכה לחזור לבסיס וזה קצת מרגיז אחרי חופשה כל כך ארוכה. קיבלתי היום משכורת ומקווה שזה יספיק לי עד סוף הנופשון. אני בכל זאת יוצאת - לא עזר לי שום דבר, אולם אני יוצאת עם בנות נחמדות והבטחתי לך שלא אבילה בלעדיוך בכלל רק אלך לים כל יום עם כולם ואלך לישון מוקדם בלילה.

אני עכשיו חוזרת לישון משום שאני עבדתי היום עד אחד בלילה ומחר משבע בבוקר כך שנשאר לי לישון בערך 6 שעות ואפילו פחות מזה. אולם עד שעה אחת בלילה ביום שישי אני רוצה לישון טוב, וביום שבת אני עובדת מ-6 אחרי הצהריים עד אחת בלילה, וכך תעבור לי השבת בלי לחשוב הרבה.

איך אתה מרגיש עם השיעול? אני מקווה שזה השתפר הרבה יותר, אני מקווה שתמצא לך תעסוקה טובה לשבת, רק אל תלך לים.

מסור ד"ש להורים ובריאות, ובאם אתה הולך מחר בערב להוריי מסור להם דרישת שלום חמה מסור לנעמי שלא תשב כל היום ליד הפריזר, ומסור דרישת שלום חמה גם לסבתות שלי. ותלך עם הוריי לאיזה מקום אם לא יהיה לך מה לעשות במקרה. ואני מקווה שלא יהיה לך מה לעשות משום שאני פשוט אתחיל פה לבכות שאתה יוצא ואני תקועה כאן בבסיס לשבת כל כך ארוכה ולא נעימה כלל וכלל.

בלבלתי לך כמו תמיד הרבה את המוח, אולם זה פשט הבילוי היחיד שיש לי בבסיס הזה. אני מוסרת ד"ש לכולם ובשבילך אני נותנת את כל ליבי ואהבה.

נשק את עצמך בלחי משני הצדדים בשמי, באם תרצה תיזכר גם בי. כפי שכתבת מבעלך לעתיד, אני נענית ברעייך לעתיד הלא רחוק.

יונה.

הזוג הצעיר והוריהם

15.7.1965

ליונה היקרה שלום רב!!!

כרגע חזרתי הביתה ומצאתי את אשת אחי ובתה עדנה, היא קיבלה אותי בלבבות ובצחוק לא רגיל לגביה. כנראה היה לה מצב רוח טוב, מחר הם נוסעים לטבריה להורים שלה. דני נמצא שם כבר למעלה משבוע ימים ועכשיו הם מצטרפים אליו אולי בגלל געגועים, וייתכן שיחזרו ביום ראשון בבוקר.

התוכנית להערב, ללכת לישון מוקדם בגלל שאתמול הלכתי לישון מאוחר אבל לפני זה נשמע חדשות וקצת מוסיקה ערבה לאוזן. תרבותי או לא תרבותי?

מחר אינני יודע מה אעשה בערב, אותו הדבר אמור לגבי שבת בערב.

אני רק מקווה שבבוקר יהיה מזג אויר נאה בכדי ללכת לים ואולי גם להתרחץ, זה כבר שישה שבועות שלא התרחצתי בים ודבר כזה עדיין לא קרה לי מאז שבאתי ארצה.

ובכן, היום ביררתי בקשר להבראה שלנו אחרי החתונה, ואלו הם התנאים:

1. טיסה הלוך ושוב לאילת מתל אביב, ומאילת לתל אביב לזוג 132 לירות.

יחיד 66 לירות בלי הנחה, כולל הנחה זה 37 ליחיד.

2. הבראה לזוג 70 לירות ליום.

3. מלון אילת

4. מגיע לי הבראה מהמפעל עשרה ימים.

יונה, אני עדיין לא נתתי תשובה מאחר שאני רוצה להתייעץ אתך, את ודאי תקבלי חופש

ביום שני בבוקר ונחליט ביחד, ובערב ניתן תשובה מדויקת.

בינתיים סיפקתי לך חומר לחשוב, אני בטוח שהיית רוצה לדעת את חוות דעתי לפני שנתראה,

ובכן דעתי היא שקצת ביקור אבל משתלם בהחלט!

בקשר לצלם אלכסנדר-סודר כבר, וקיבל ממני מפרעה.

יש לך דרישת שלום מההורים ודורשים בשלומך, ואני מאחל לך תורנויות נעימות ומוצלחות

ואהבה רבה מקרב ליבי ובגעגועים עד אין ספור.

מבעלך לעתיד האוהב אותך אהבה עזה, גרשון

מדינת ישראל - משרד הדתות

243748 *
-19920-

תעודת נשואין

האשה	הבעל	פרטים אישיים
ספריצר- באומריין	מנדלוביץ	הזוג שם המשפחה
סוני	גרסון	השמות הפרטיים
יהודיה	יהודי בן / לוי / ישראל	העדה (דתיות)
20.12.1946	6.9.1936	תאריך הלידה
חיילת	סגור רתך	מסלח היד הנוכחי
קריט טוצקין הירדן 11	חיפה מד' רחבת 6	מקום המגורים לפני הנשואין
4-141002	099907	מס' הזהות
ספריצר- באומריין אברהם	מנדלוביץ משה	ההורים שם המשפחה והשמות הפרטיים של האב
" " זכה	" גולדה	שם המשפחה והשמות הפרטיים של האם
" ק. טוצקין	" חיפה	מקום מגוריו של האב
" "	" "	מקום מגוריה של האם
		מסלח ידו של האב
		מסלח ידה של האם
עד ב.	עד א.	העדים
ישראל פסטסינגר	הרב שמואל הלוי יוזפוב	שם המשפחה והשמות הפרטיים
		מסלח היד

הריני מאשר בזה, כי הנשואין של חוגג הביל בקרבנו ב..... חיפה.....
(מקום החופה)

אור ל יום תשעה עשר לחודש אב..... שנת חמשת אלפים שבע מאות... עשרים וחמש

(ששה עשר באוגוסט 1965) (תאריך לוקסי)
ונרשמו בלשכת הרבנות ב..... חיפה.....
(מקום הרבנות)

החיה הרב המדינה

הרבנות
חיפה

מדינת ישראל - משרד הדתות

מתוך ספר הזיכרונות שכתבה טוני מנדלוביץ לבנם אילן מספר חודשים לאחר נפילתו של גרשון מנדלוביץ הי"ד בתעלת סואץ

יום ראשון ז' באדר תש"ל, 15.3.1970

היום החלטתי, אילן היקר, לכתוב לך את כל תולדות חיי עם גרשון הי"ד.

זמן רב התלבטתי מה אכתוב ואיך אכתוב, אינני יודעת עדיין באיזו צורה אכתוב לך.

כיצד תבין את הכול ובאיזו צורה תיגש לקרוא.

אולם אני רק מקווה שאצליח ללמד אותך לאהוב את אביך כשם שאנו אהבנו אחד את השני

וכשם שהוא אהב אותך, התגאה בך ורצה לבנות לך עתיד יפה על רגליים יציבות וחיים קלים

יותר ממה שהיו לו, בזמן שעבד למענו ולמעני ולאחר מכן למענך.

אני מקווה שתדע להשתמש בכל הרכוש שנכלל בכסף שאביך השאיר לך.

תחשוב פעמיים ויותר לפני שתוציא אותו לשימוש, ותדע להעריך את כל מה שאביך עשה

למענך בלא שידע כי אתה תירש אותו בגיל צעיר כל כך.

הוא לא יעמוד מאחוריך וישקיף עלייך, לראות כיצד אתה גודל, פורח מתפתח ולומד כפי

שהוא רצה שתלמד.

אביך לא ידע שהוא לא יזכה לראות אותך במעלליך הגדולים והקטנים האחד.

הוא ראה את עתידנו כל כך יפה, חלם על בית גדול יותר על ילדים נוספים שיהיו מוצלחים כמוך

ושיהיו לך לאחים. אולם הגורל האכזר רצה אחרת, הוא הפריד אותנו מעלינו לנצח והוא צעיר

כל כך. אני צעירה כל כך ואתה תינוק בן 14 וחצי חודשים.

אנו הכרנו ביום 21.4.1965 יום רביעי, כפי שזכור לי, בחול המועד פסח של אותה שנה.

הכרנו ע"י מכר משותף שעבד עם אבא בסולל בונה ושמו מכס מנגר, שהכיר את הורי עוד

מהיותם במעברה בקריית שמואל.

אני הייתי בת 18 ו-4 חודשים ועדיין לא יצאתי עם אף בחור ברצינות.

אבא היה בן 28 ושמונה חודשים, גבר רחב כתפיים, יפה, חביב ונעים להכיר.

בעצם היינו צריכים להכיר ביום ראשון של ה-18.4.1965, אני באתי לפגישה הראשונה עם אימי

אולם אבא לא הופיע מפאת מחלתו של סבא מנדלוביץ.

אני התאכזבתי מאוד ולא רציתי לבוא יותר לפגוש אותו, אולם אבא התנצל לפני מכרנו

המשותף ובקש להיפגש איתי ביום אחר, כאמור ביום 21.4.1965, יום רביעי, אני לא רציתי

לבוא לפגישה משום שהייתי גאה מדי, אולם אבי השפיע עליי והלכתי לפגישה.

נפגשנו מול המצבה של מוצקין, מצאנו חן אחד בעיני השני, ולאחר מכן נסענו לחיפה ישבנו

בקפה עצמון ולמדנו להכיר האחד את השני תוך כדי סיפורים וחוויות מהחיים.

גרשון ליווה אותי עד הבית ודיברנו כשעה וחצי בשער, ולאחר מכן נפרדנו בלהתראות.

התחתנו ביום 16.8.1965 באולם קזינו בחיפה.
החתונה הייתה יפה מאוד כפי שתוכל לראות בתמונות, היו הרבה אנשים.
כולם יוצאו בהרגשה שבילו יפה ושהייתה חתונה יפה ומפוארת, הם איחלו לנו מזל טוב
ואריכות ימים-מה שלא התמלא לגבי אבא. לגביי עדיין אינני יודעת.

יצאנו לירח דבש באשקלון וגם שם בילינו נהדר, חזרנו הביתה והתחלנו בחיים רגילים של זוג
נשוי אני עבדתי ואבא עבד, עבדתי כשנתיים ולאחר מכן התחלנו לרצות ילד.

יונה וגרשון 1967

זה התחיל לאחר מלחמת ששת הימים, אולם לצערנו הרב לא נכנסתי להריון. הלכתי לטיפול אצל רופאה במשך כשנה עד שהת'אשנו וראינו שלא יוצא מכך שום דבר, ואז הלכנו לטיפול אצל דוקטור שוורץ מנהל מחלקת נשים בבית חולים רוטשילד. הוא התחיל לטפל בי ביום 31.7.1967. הוא טיפל בי בעקשנות ולאחר כ-5 חודשים של טיפולים הוא הכניס אותי לבית החולים רוטשילד על מנת לעשות בדיקות שונות וקשות, אבא היה מאוד מודאג כי עשו לי גם בדיקה עם הרדמה. אבא היה לידי כמעט כל הזמן וגם סבתא שפריצר, ולאחר מכן נכנסתי בחודש פברואר להריון איתך.

ההיריון היה קשה מאוד משום שכל הזמן פחדתי שאני אפיל. בחודש ספטמבר ב-1.9.1968, אבא יצא למילואים ואני הייתי מאוד מתוחה בגלל המצב שהיה בגבולות. ביום 20.9.1968 קיבלתי צירים בגלל ששמעתי ברדיו על שני חיילים שנהרגו ואבא היה באותה הגזרה, ובלילה אני הלכתי ללדת בבית חולים רוטשילד. אבא היה באותו זמן במוצב בבית שאן ובמוצב הודיעו לו שנולד לו בן. הוא שוחרר למחרת היום לבוא לראות אותי ואותך. אתה הועברת לבית חולים רמב"ם לפגייה משום שנולדת לפני הזמן במשקל של 1.980 ק"ג.

היית תינוק קטן ויפה, מהרגע הראשון כולם התגאו בך ואהבו אותך מיד בהתחלה. ובמיוחד אבא, התגאה בך ואהב אותך אהבה עזה, לאחר כחודש הבאנו אותך הבייתה במשקל 2.520 ק"ג.

התחלת להתפתח יפה והיית ילד ערני מאוד ופיקח מההתחלה. אבא אהב לטפל בך. הוא היה קם בלילה אלייך והיה נותן לך אוכל, הוא הכניס בך את ההרגל לקום בלילה ולשתות, ובעצם אם לא היית קם בלילה הוא היה מצלצל מהעבודה ושואל מה קרה לאילן שהוא לא קם הלילה.

דרך אגב אבא בחר לך את השם אילן.
ביום הראשון של ראש השנה שנינו ישבנו בבית החולים ותכננו איך לקרוא לך, אבא הציע
לקרוא לך אילן ואני הסכמתי איתו יחד.

בברית מילה של אילן

אתה היית יושב על ברכיו ומשחק בצלחת שלו והוא היה אוכל בתיאבון.
אבא היה אומר תמיד שכאשר י"לך למילואים הוא ייקח אותי ואותך אתו לשם,
הוא לא רצה להשאיר אותנו בבית לבד.

אני הייתי מאוד תלויה באבא הוא גידל אותי - כך הוא היה אומר לי תמיד, משום שהייתי צעירה ממנו בעשר שנים ושלושה חודשים.
עשינו לך יום הולדת בגיל שנה וכולם באו, עשינו תמונות והיה נהדר.
זה היה בחודש ספטמבר.

יום הולדת שנה לאילן בחיק המשפחה המורחבת

הוא דיבר בשעה 12 וחצי עם אחד מהעבודה וקבע אתו שיביאו לי את המשכורת בשעה 1 וחצי. אחר הצהריים אבא התקשר אל"י ובישר לי שאקבל את המשכורת בסוף השבוע ושהוא יתקשר בשעה 7 בערב לדבר איתי, וביקש ממני שסבתא מנדלוביץ תבוא לראות אותך, אילן היקר, ואז הוא יוכל לדבר איתה בטלפון.

סבתא באה ואבא לא צלצל יותר, משום שבשעה 2 וחצי הייתה התקרית בה נפצע אבא באופן אנוש ביותר. באותה תקרית נהרג חייל שהיה קשר ושמו יהושוע לוי"ד מירושלים. בתקרית זו נלקח בשבי הקצין סגן דן אבידן. סבתא חזרה הביתה ובשעה תשע בערב הופיעו בדלת רס"ר מודיעין מקצין העיר ואיש ביטחון ושאלו אותי אם כאן גרה משפחת שפריצר. אני הייתי בכותונת לילה, עניתי שכן, ושאלו אותי מי זאת גברת מנדלוביץ. אני אמרתי שזו אני והם אמרו לי שבעלי עלה על מארב בגזרה הדרומית של תעלת סואץ והוא נפצע.

בינתיים, סבא שפריצר חזר, התלבשנו ונסענו לבאר שבע לבית החולים. הגענו לשם בשעה 12 וחצי, נכנסנו לבית החולים ומצאנו שאבא נמצא בחדר ניתוחים בנייתוח קשה מאוד.

הוא נפצע מכדור ישיר מאחורי האוזן והכדור יצא לו דרך העין הימנית. לגבי העין השנייה היא הייתה בספק. אבא נשאר יפה כפי שהיה, אולם החור מאחורי האוזן שתת כל הזמן דם, ידיו היו שרופות עד המרפקים.

בזמן הניתוח שנערך מ-7 בערב יום ראשון ועד למחרת בבוקר בשעה 6, ישבנו אני וסבא אדולף שפריצר ליד חדר ניתוחים והרופא, דוקטור טיברין מומחה למוח וניתוח ראש שניתח את אבא בראש, ישב לידנו והסביר לנו שהמצב אנוש ביותר ושהסיכויים לחיי אבא קלושים ביותר.

אבא איבד את כל דמו מהגוף ונתנו לו 20 מנות דם בהליקופטר, ומההליקופטר ועד לחדר ניתוחים, ובחדר ניתוחים כל זמן הניתוח הוא ריחף בין החיים למוות. דרך אגב, אני כותבת לך ביום 15.6.1970, היום מלאה חצי שנה מאז שאבא נטש אותנו, במלוא פריחתו.

הייתה גם רופאה שניתחה אותו בעיניים, והביאו רופאים לפלסטיקה, שיראו מה מצב הידיים, בינתיים הבעיה העיקרית הייתה הראש.

אבא שכב בלי הכרה מהרגע שנפצע. הוא הועבר לחדר התאוששות והכל הלך כשורה עד השעה 10 בבוקר יום 15.12.1969, באותה שעה הוא התחיל לאבד את לחץ הדם והנשימה והדופק.

בשעה 2 בערך, הרופא הודיע לי שסיכויי הולכים ונחלשים, סבא וסבתא מנדלוביץ הובאו יחד עם דודה נטי ודוד שמואל.

ב-6 בבוקר לאחר שאבא יצא מחדר הניתוחים ביקשנו שיביאו את דוד אברהם שעבד בסיני באבו רידז, והוא הגיע בשעה 4 בערך אחר הצהריים, אנו ביקשנו להביא את פרופסור אשכנזי, מומחה לראש במזרח התיכון.

הוא הובא עם הליקופטר והוא הודיע לי עם כל צוות הרופאים:

"גברת מנדלוביץ סיכויי של בעלך הם קלושים ביותר להחזיק מעמד" התחילו לתת לאבא חמצן ומצבו הורע בהדרגה.

ביום שלישי ניכר שיפור קל אולם לא לזמן רב, המצב הורע מרגע לרגע, בינתיים שלחנו את סבא וסבתא מנדלוביץ ורני וגילה הביתה. ונטי ושמואל גם כן חזרו בבוקר, ונשארנו סבא שפריצר, אברהם ואני ליד אבא.

ביום רביעי הגיעה לבית החולים נעמי, ואז אבא הפסיק לתת שתן, וביום רביעי לפנות ערב הרופא נכנס והוריד לאבא את התחבושות.

אנחנו קיוונו שיהיה משהו בסדר, אולם הרופא אמר שהוא הולך ונגמר כך שלא נופתע.

הרופא ביקש מסבא אדולף ומאברהם לקחת אותי מבית החולים לפני שאבא גסס בערך בשעה 8.

אנו הלכנו לישון ובשעה 10 וחצי בלילה הגיעו מקצין העיר לקחת אותנו לבית החולים, נכנסנו לחדר של הרופא ואז הוא אמר לנו שהוא מקווה שאנו יודעים למה קראו לנו.

הם אמרו שאבא נפטר, ואני פרצתי בצעקה לשמך וצעקתי "אילן אילן, אבא עזב אותנו..."

והרופא אמר לי "גברת מנדלוביץ, בעלך לא סבל כלל מהרגע שהוא נפצע הוא היה חסר הכרה.

הוא השאיר לך משהו" ואני שאלתי מה? והוא אמר לי שהוא השאיר לי את הבן שלך אילן, תשמרי עליו ותגדלי אותו כפי שבעלך רצה שיגדל.

ובכך נגמר.

אנחנו חזרנו הביתה, סבא אדולף ואני.

אברהם הלך להודיע לסבא וסבתא מנדלוביץ, ואני חזרתי לבית סבא וסבתא שפריצר. אתה ישנת וכבר חיכו לי בבית.

אני הגעתי תשושה לגמרי, בוכה, ולא ידעתי מה נעשה איתי.

בשעה 7 הודיעו ברדיו:

"דובר צה"ל מודיע שטוראי מנדלוביץ גרשון בן 33 מקר"ת מוצקין, שנפצע ביום א' 14.12.1969 באיזור תעלת סואץ מהגזרה הדרומית, מת אמש מפצעיו.

באותה תקרית נהרג גם רב"ט יהושוע לוי ונחטף סגן דן אבידן".

שר הבטחון

גברת יונה מנדלוביץ היקרה,

הרשו נא לי להשתתף בכל לב באבלך שלך ושל אילן בהילקח מכס

גרשון ז"ל.

טוראי גרשון מנדלוביץ ז"ל נחנן את חייו למען מולדתו. הוא

נפצע באזור תעלת סואץ ביום ראשון, ה' בטבת תש"ל (14.12.69)

ונפטר ביום רביעי, ה' בטבת תש"ל (17.12.69).

גרשון ז"ל שירת כאיש מילואים. הוא היה חייל פמושטע וחבר

למופת. כל מי שהכירו - אהבו.

זכרו של טוראי גרשון מנדלוביץ ז"ל הינו קודש וניצורנו בלבנו

בנאון.

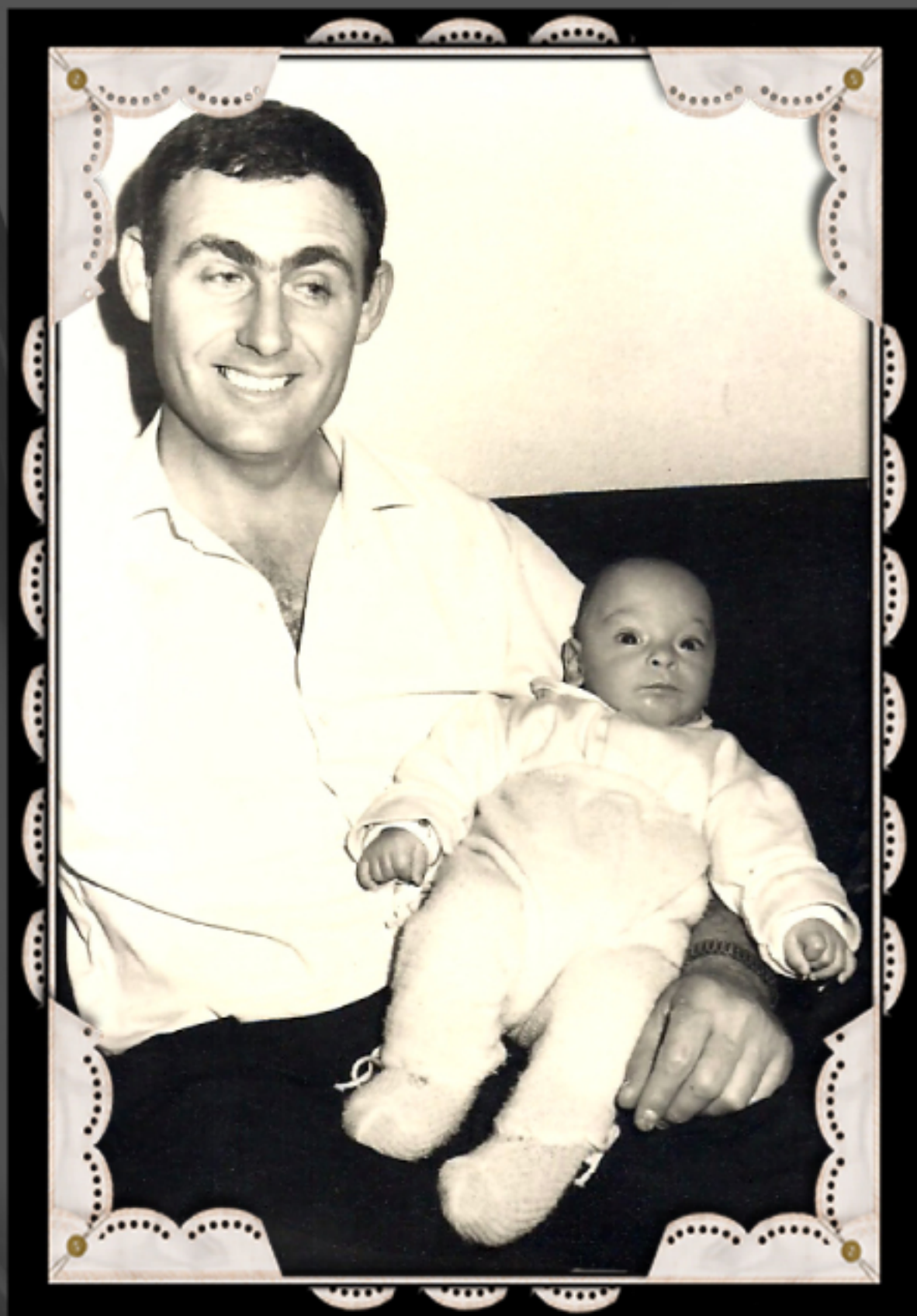
יהא זכרו ברוך.

ב י ק ר ,

משה דיין - רצ-אלוף (מיל')

שק הבטחון

כטבת תש"ל
בינואר 1970

בחלומי אתה לידי,
ובהקיץ אני לבדי.

בחלום אתה הנך,
ובהקיץ אתה אינך.

כולך חיוכים בחלום,
אולם הקיץ אינו חלום.

בחלום אתה אומר זה לא נכון,
ובהקיץ אני רואה שזה כן נכון.

15.6.1970 למה/יונה מנדלוביץ

למה?

אותו?

מדוע לקחת את כל היקרים?

אנו חיים והם מתו.

צעירים ברוחם ואוהבים ככולם,

אלמנות יתומים והורים שכולים.

עקבות של דור וסבל.

כיצד להמשיך ולחיות בלעדיהם?

ורוחם חיה איתנו מעל.

ההודעה כאילו המחישה לי שהכול באמת נכון, ואז נפלתי לעילפון. הרופא הגיע ועשה לי זריקות כי החום עלה לי ל-39 מעלות וכולי הייתי כמשוגעת. הודיעו שההלוויה תיערך בשעה 4 אחר הצהריים, בבית העלמין הצבאי בחיפה. הייתה לווייה גדולה, כך סיפרו לי. היו המון אנשים וחילקו לאבא את הכבוד האחרון, כל מכריו וחבריו, גם חבריו לעבודה, המשפחה וכל מי שהכיר אותו. אני לא זוכרת הרבה מההלוויה, זה היה בשבילי סיוט. ישבנו שבעה אצל סבא וסבתא שפריצר בבית. כולם היו, אברהם, נטי סבא וסבתא מנדלוביץ ואני. אתה שיחקת בינינו, והבית היה כל היום מלא באנשים, הדלת לא נסגרה. גמרנו את השבעה, כולם חזרו הביתה רק אני ואתה נשארנו בלי אבא, נשארנו לגור אצל סבא וסבתא שפריצר וכפי שאני רואה לא נוכל לחזור לבית בו גרנו עם אבא משום שהזכרונות קשים מדי. החיים הפכו לגביי לסיוט וכל יום אני מרגישה נורא יותר, אני נחה רק כשאני הולכת לקבר של אבא. אולם כשאני יוצאת החוצה פוגשת בעולם הרחב, השמח והחי, ליבי שוקע וכואב לי על שאבא שבק חיים בגיל כזה בשנתו ה-33 אתה תינוק ואני אלמנה בת 23. כעת אני מצפה לגמר בניית הדירה, בכדי לעבור דירה ושנינו נתחיל בחיים חדשים בלית ברירה.

גרשון היקר/מאת נעמי (אחותה של טוני)

"איך נפלו גיבורים ויאבדו כלי מלחמה"

אותך אהבנו

ואותך לקח לנו אלוקים.

תן לנו אלוקים את הכוח לשאת,

ךאב לשאת צלקת טבועה בלב.

לא נשכחך. איך נשכחך?

עד עולם עד עולם.

ואיך נשכחך?

לנו אור הבאת, ועכשיו חושך

םמה נבקש מאלוקים? אותך. רק אותך.

נחמה

אין לנו.

האם יש דבר שינחמנו,

בזמן שאינך לידינו?

מתוך עבודת השורשים של אילן, בנם של גרשון ז"ל וטוני:

גרשון אבי נולד ביום 6.9.1936, ונפטר ביום 17.12.1969.

גרשון בן לגולדה ומשה מנדלוביץ', נולד ברומניה בעיר בוטושן.

אמו גולדה הייתה בת 39 בהולדתו ואביו משה היה בן 40. אבי היה בן הזקונים.

יש לו אח ואחות בוגרים. אחות בשם נטי שגדולה מאבי ב-16 שנים, ואח בשם אברהם שגדול מאבי ב-12 שנה.

משפחתו של אבי עברה את השואה ואת מלחמת העולם השנייה בעיר בוטושן.

לאחר המלחמה, עלו בשנת 1947 בעלייה הבלתי לגאלית, ונתפסו בכניסה לארץ ע"י האנגלים.

המשפחה הועברה לאי קפריסין. בקפריסין שהתה המשפחה עשרה חודשים, ולאחר קום המדינה עלתה לארץ והשתקעה בחיפה.

אבי סיים את לימודיו היסודיים בחיפה ולמד בתיכון ערב מקצועי בבסמ"ת.
לאחר שסיים את לימודיו עבד תקופה קצרה לפני שירותו הצבאי במספנות "הימה".
אבי התגייס לחיל הים בשנת 1955, והשתתף במבצע סיני.

גרשון בעת שירותו הצבאי סדיר, בחיל הים

לאחר ששחרר משירות סדיר, התחיל לעבוד ב"סולל בונה" במפרץ חיפה.
הוא עבד במשך 12 שנים. לאחר השחרור הצבאי יצא לשירות מילואים כל שנה.
בשנת 1965 נשא לאישה את אימי, ועבר לגור בקריית מוצקין.

אבי השתתף במלחמת ששת הימים בפיקוד צפון וברמת הגולן.
בדצמבר 1969 נקרא אבי למילואים בפיקוד צפון, וסופח לפיקוד דרום לתקופת המילואים.
תוך כדי שירות המילואים, ביום 14.12.1969, בעת סיור של צה"ל שבו אבי היה נהג, נפצע
אבי בהתקלות עם מצרים בתעלת סואץ.
אבי הועבר לבית החולים "סורוקה" בבאר שבע שם נותח.
במשך 3 ימים נאבק על חייו, וביום 17.12.1969 נפטר.
אבי היה בן 33 בנופלו, והובא למנוחות בבית הקברות הצבאי בחיפה.

מעורבות אבי גרשון ז"ל, במלחמות: סיני, ששת הימים, ומלחמת ההתשה

במלחמת סיני היה אבי חייל בשירות סדיר, ושירת בחיל הים בחיפה. אמנם הוא לא היה בשדה הקרב, אך שימש ככוח עזר בזמן המלחמה. במלחמת ששת הימים היה אבי חייל מילואים והשת"ך למפקדת פיקוד צפון. אבי שימש כנהג מכונית הפיקוד של אלוף פיקוד צפון, וכן כנהג הג"פ של מפקד פיקוד צפון שהיה אז דוד אלעזר ז"ל. הוא השתתף במלחמה במערכה שהתקיימה ברמת הגולן. במלחמת ההתשה אבי היה חייל מילואים וסופח ע"י פיקוד צפון ופיקוד דרום. באחד הסיורים שהתקיימו בתעלה, נפצע אבי ע"י מארב מצרי, ולאחר כמה ימים ללא הכרה נפטר אבי, לאחר שעבר ניתוח מסוכן מאוד.

דבר זה משפיע עליי מאוד, כי אבי השתתף במלחמת התשה שהייתה מתישה מאוד. הכול בגלל שנאת הערבים שמקום המדינה רצו להילחם בכל מחיר. דבר זה משפיע עליי מאוד גם כי איבדתי אבא יקר בעודי בן שנה ושלושה חודשים, ועדיין לא הספקתי להכירו.

ליל הסדר האחרון של גרשון

